

Să ne rugăm unii pentru alții

"Nu te teme, tu crede numai și ea se va mântui" (L. 8, 50)

Cuvintele acestea, sunt cuvinte pe care Domnul nostru Iisus Hristos le-a rostit în Capernaum atunci când cu puterea Sa divină a înviat din morți pe fiica lui Iair. Ele au fost rostite către Iair, mai marele sinagogii. Acesta a venit la Domnul Hristos și l-a spus că are o fiică bolnavă , grav bolnavă, era pe moarte, a îngenunchiat în fața Lui și l-a rugat s-o ajute, s-o ridice din boală. În drum spre casa lui Iair, o femeie care avea scurgere de sânge de doisprezece ani, s-a atins de hainele Învățătorului, și a primit vindecare. Deși femeia a socotit că va rămâne necunoscut gestul ei, a trebuit să recunoască ceea ce a făcut, iar Mântuitorul a încurajat-o, zicându-i: "Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace!" (Luca 8, 48).

Între timp, din casa lui Iair a venit vestea că a murit copila. Iair, tatăl copilei, s-a tulburat, a intrat în panică. Iisus îl întărește, dorind să alunge frica din inima lui și îi spune: "Nu te teme, tu crede numai și ea se va mântui" (Luca 8, 50). Mântuitorul dorește să-l învețe pe Iair, și prin el și pe noi, că, împrejurările grele, de verificare , de încercare pot fi depășite prin credință puternică în Dumnezeu. Credința este cea care ne dă îndrăzneală să cerem ajutorul lui Dumnezeu, și cerând cu credință îl primim. Ajungând la casa lui Iair, Iisus Hristos a luat cu El pe apostolii Petru și Iacob și pe părinții copilei. Era mare plîngere și multă tânguire acolo, iar Iisus a zis: "Nu plângeți; n-a murit ci numai doarme" (Luca 8, 52). Luat în răs pentru această afirmație, El a luat-o de mână, a strigat, zicând: "Copilă scoală-te" (Luca 8, 54). Evanghelistul precizează că s-a întors duhul în copilă și în clipa aceea a înviat, iar Iisus Hristos a poruncit ca să i se dea să mănânce. Sfânta Evanghelie ne spune că părinții copilei au rămas încremeniți de uimire în fața puterii dumnezeiești a Mântuitorului și că El le-a poruncit să nu spună nimănui cele ce s-au petrecut.

Din cuprinsul bogat al pericopei evanghelice de astăzi desprindem o multitudine de învățături foarte folositoare pentru viața noastră. Să ne oprim asupra unui amănunt deosebit de important întâlnit cu prilejul învierii din morți a fiicei lui Iair, adică, faptul că Mântuitorul săvârșește această minune la rugămintea tatălui pentru copila lui. Mai precis Iair nu se roagă pentru sine ci pentru fiica lui, cerând izbăvirea acesteia , iar Iisus ascultă rugăciunea lui. Dovadă de netăgăduit că Dumnezeu ascultă atunci când ne rugăm pentru aproapele nostru, semenul nostru care poate nu se roagă, pentru că nu vrea, sau nu știe să se roage, sau rugăciunea lui este insuficientă. Exemplul din evanghelia de astăzi nu este unul singular, ci în cuprinsul Sfintei Scripturi sunt foarte multe, nenumărate, când Dumnezeu îndeplinește cererile exprimate în rugăciuni făcute pentru aproapele, pentru semen.

Din Sfânta Scriptură a Vechiului Testament aș aduce un argument, mai precis din cartea Ieșirea cap. 32. Poporul cel ales, eliberat din robia egipteană, nu de puține ori a uitat de Dumnezeu cel adevărat, și-au confecționat idoli și slujeau lor, și-au confecționat un vițel de aur, și pentru

aceasta Dumnezeu a vrut să- i pedepsească.” Și i- a zis Domnul lui Moise: L-am văzut pe poporul acesta și, iată: e un popor tare în cerbice. Și acum , lasă- mă” aprindă-se mânia Mea asupra- le și- i voi da pierzării, iar din tine voi face un mare popor”(leșirea 32, 9- 10). Moise însă a venit în ajutorul poporului, cerând lui Dumnezeu să se milostivească spre poporul care a greșit:”Moise s- a rugat în fața Domnului Dumnezeu și l- a zis: Pentru ce, Doamne, să se aprindă mânia Ta asupra poporului Tău, pe care Tu l- ai scos din țara Egiptului cu putere mare și cu brațul Tău cel înalt? de ce să spună Egiptenii:- Cu vicleșug i- a scos, ca să- i ucidă în munți și să- i șteargă de pe fața pământului?... Așadar, potolește- Ți aprinderea mâniei și fii blând cu răutatea poporului Tău; Adu- Ți aminte de Avraam și de Isaac și de Iacob, robii Tăi, căroră Te- ai jurat Tu pe Tine Însuși și le- ai zis:- Înmulți- voi seminția voastră multă ca stelele cerului!... Și tot pământul acesta, pe care tu ai spus că- l vei da urmașilor lor, fie ca ei să- l stăpânească în veci!. Atunci Domnul Și- a împlânzit urgia pe care o spusese c-o va abate asupra poporului Său”(leșirea 32, 11- 14). Înțelegem ușor că Moise s- a rugat Domnului pentru ca poporul să fie iertat, să fie izbăvit și Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui.

În Sfânta Scriptură a Noului Testament de asemenea găsim nenumărate exemple când Iisus Hristos, Dumnezeu Însuși, împlinește rugăciunile și cererile unora pentru alții. Astfel, la poalele Muntelui Taborului, un tată îndurerat cade în genunchi și cere ajutor , milostivire și vindecare pentru fiul său care era lunatic:”Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, că deseori cade în foc și deseori în apă”(Matei 17, 15). Iisus, în cele din urmă, a certat demonul și acesta a ieșit din copil și s- a vindecat. În capitoul 15 al evangheliei scrisă de Sfântul Apostol și Evanghelist Matei o găsim pe femeia hananeiancă care vine la Iisus Hristos și îl roagă cu multă insistență, atâta insistență încât El laudă credința ei zicându- i :”O, femeie, mare este credința ta; fie ție precum voiești”, iar evanghelistul adaugă, că,...s- a tămăduit fiica ei în ceasul acela”(v. 28).

Aflăm apoi că la Iisus a venit și un sutaș roman, care cere ajutor și vindecare pentru un slujitor al său:”Doamne slujitorul meu este bolnav în casă , cumplit chinându- se” Domnul nostru Iisus Hristos nu rămâne nepăsător și- i spune:”Voi veni și îl voi vindeca”(Matei 8, 6- 7). Sutașul a spus că se simte nevrednic a primi sub acoperișul casei sale pe Iisus și arată că el crede că Iisus îl poate vindeca pe slujitorul său fără să vină la casa lui ci doar să zică cu cuvântul. După ce Iisus Hristos a scos în evidență credința sutașului:”Adevăr grăiesc vouă, nici în Israel, n- am aflat atâta credință” (Matei 8, 10), îi zice acestuia:”Du- te, să- ți fie după cum ai crezut!, și evanghelistul spune:”Și s- a însănătoșit slujitorul său în ceasul acela”(Matei 8, 13).

Având un nor de mărturii că Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre pentru semenii noștri, pentru aproapele nostru, atunci să căutăm să ne ajutăm unii pe alții, să ne rugăm unii pentru alții, ca prin aceasta să nimicim ura dintre oameni și ne iubirea.

Rugăciunea pentru alții are un dublu efect. Odată este binefăcătoare pentru aproapele nostru și este o virtute pentru cel care se roagă pentru semenul său.

Este bine că ne rugăm pentru noi înșine, în rugăciunile noastre particulare sau în rugăciunile bisericii, comune, dar să nu uităm să ne rugăm și pentru aproapele nostru, având încredințarea că după dumnezeiescul cuvânt al Scripturii”Fericit este acela care nu caută ale sale”, adică este cu adevărat fericit acela care nu caută numai la ale sale ci poartă de grijă și aproapelui său.

La acest lucru bineplăcut lui Dumnezeu, la această virtute ne îndeamnă mereu Sf.Ap. Pavel, măritul apostol al neamurilor, care îi scria ucenicului său Timotei”Așadar, înainte de toate vă îndemn să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii”(I Tim.2, 1). Amin.

Autor: Pr. Prot. Vasile Aurel Pop